

DE
KLEINE
PAULUS.

Zendingverhaal = Bibliothek

ZENDINGSVERHAAL

• DOOR

K. ROOS.

DORDRECHT,
H. J. KOEBRUGGE.

De Kleine Paulus.

EEN ZENDINGSVERHAAL

VOOR DE

KINDEREN DER ZONDAGSCHOOL.

DOOR

K. ROOS.

DORDRECHT,
H. J. KOEBRUGGE.

I.

HOE DE KLEINE NEGER GETROKKEN WERD.

Zeker weet ge al wel, mijn kleine lezer of lezeres, hoe Columbus in het jaar 1492 Amerika ontdekte. En wist ge het soms nog niet, dan weet ge 't nu, en zult het, hoop ik, onthouden. Nauwelijks was het bekend geworden, dat Amerika een land was, waar het goud zoo maar aan den weg lag, (hetgeen door de ontdekkers verteld en door een groot aantal menschen geloofd werd,) of duizenden trokken derwaarts, om zich een, twee, drie, rijk te rapen en dan terug te keeren, ten einde verder hun leven in ledigheid door te brengen.

Maar behalve die gelukzoekers gingen nog andere personen den oceaen over, en met een ander doel dan zij. Het waren Spaansche priesters en monniken, die naar Amerika stevenden, om de heidensche bewoners aldaar tot het christendom, of beter gezegd, tot Rome's kerkleer te bekeeren. De wijze,

waarop zulks geschiedde en de barbaarsche manier, waarop men die arme heidenen, wier toestand hij ieder Christen diep medelijden moet wekken, omging, zal u door het volgende recht duidelijk zijn.

Een inlandsch vorst, met zijne onderdanen reeds door de Spanjaarden onderworpen en van alles, wat hij aan kostbaarheden bezat, beroofd, viel op zijne knieën voor een afgodsbeeld om bescherming af te bidden tegen eenige priesters, die den weg opkwamen naar zijn huis. Arme man! Hij verwachtte hulp van een houten beeld. Diep te beklagen is zulk een ongelukkige.

In die houding vonden hem Rome's ijverige kerkdienaars en een hunner greep den vorst bij de schouders en zette hem weer overeind. Trachtte hij den armen heiden vervolgens, gedrongen door den geest der liefde, op den Zaligmaker, den Heere Jezus, te wijzen, en op God den Vader als den eenigen hoorder en verhoorder der gebeden?

Helaas, neen!

Integendeel, met harde, ruwe woorden verweet hij den vorst zijn ongeloof en domheid en een boek te voorschijn halende, waarin een gedeelte van Gods woord te lezen stond, eindigde hij zijne minder liefelijke toespraak met de woorden:

»Hier, dit boek kan u leeren, hoe gij God moet dienen, hiernaar moet ge luisteren.»

Als zoo iets tegen ons gezegd werd, zouden wij zeer goed begrijpen, dat »luisteren naar den Bijbel" niet anders

zeggen wil, dan zoo te leven tegenover den Heer en de wereld, als ons in den Bijbel geleerd wordt. Zoo begreep evenwel die heidensche vorst het niet. Hij vatte het woord »luisteren" in den rechten zin op en het boek uit de hand des priesters grijpende, hield hij het aan zijn oor. Het is te begrijpen, dat hij geen enkel woord vernam en dat maakte hem zoo toornig, dat hij het boek tegen den grond smeed. Doch nauwelijks had hij die daad, in het oog der priesteren eene heiligschennis, den dood waardig, verricht, of de eigenaar van het boek sprong op hem toe en stak hem een dolk in het hart, zoodat de arme vorst dood ter aarde viel.

Zoo verkondigde in het begin het beschaafd Europa het Evangelie aan het heidensche Amerika. Is het dus wonder, dat de arme heidenen thans zoo moeielijk tot den Heere Jezus te brengen zijn en dat zij in het Evangelie eer een *verschrikkende*, dan een *blijde* boodschap zien? Volstrekt niet. Laat ons evenwel God voortdurend bidden, dat Hij dien tegenzin in de harten der heidenen te niet doen moge, opdat zij bereid mogen zijn het zaad des Evangelies te ontvangen.

Nu aan ons verhaal, want het bovenstaande was slechts eene inleiding om u bekend te maken met de oorzaken der afkeerigheid, die duizenden en tienduizenden van het Christendom betoonen, en vervolgens om u te doen zien.

hoe het verkeerd opvatten van de beteekenis eens woords eene bron van ellende zijn kan. De vorst verloor er zijn leven en de priester werd er een moordenaar door.

Nu echter ga ik u eene geschiedenis mededeelen, waarin het verkeerd begrijpen van een woord geen bron van ellende, maar eene bron van zegen voor velen was.

Een aantal jaren geleden vertrok uit Engeland een zending naar de heidenen om hun het Evangelie te brengen. Hij ging er niet heen, om door zending te zijn het brood voor zich en zijn gezin te verdienen, neen, eene onwederstaanbare liefde tot zijnen naaste trok hem derwaarts, want de Heidenen gevoelde hij zijne naasten, die hij verplicht was datgene te brengen, wat hem voor eeuwig gelukkig maakte, namelijk de kennis aan den Zaligmaker van zondaren. Niets nam hij met zich dan een kistje met medicijnen en een ander met snuisterijen, als koralen, spiegeltjes, kammen, ringen enz. Voorts had hij geen geld als hetgeen noodig was voor de reis en het bouwen eener woning, en verder zou de Heer wel zorgen, vertrouwde hij. Zijne vrouw leefde in hetzelfde vertrouwen en verliet met blijdschap haar vaderland om onder de heidenen mede werkzaam te kunnen zijn tot uitbreiding van Gods koninkrijk op aarde.

Zonder hindernissen bereikten zij de plaats hunner bestemming en begonnen er zich eene woning te bouwen. Het volk, waaronder zij zich vestigden, had een zachtaardig en

vreedzaam karakter, zoodat de zendeling geen vijandschap zag bij de bevolking, waarvan echter velen hem dikwijls verbaasd aanzagen, daar geen blanke zich daar tot nog toe metterwoon gevestigd had.

Zoodra zijne woning gereed was, begon hij door werken in zijn onderhoud te voorzien, terwijl hij er zich zooveel mogelijk op toelegde de taal van het volk te leeren.

»Waarmede voorzag hij in zijn onderhoud?» vraagt ge wellicht.

»Ik zal het u zeggen. Hij maakte voor zich een soort van hoed uit biezen, die er in overvloed groeiden en nauwelijks droeg hij dien en had hij er ook een aan het opperhoofd van den volksstam aangeboden, of iedereen wenschte zulk een hoofddeksel te bezitten. De zendeling zette zich nu aan het hoedenmaken en ruilde die voor eetwaren, die de inboorlingen hem in menigte brachten.

Intusschen bracht hij het in de kennis der taal zoover, dat hij zich verstaanbaar voor het volk kon uitdrukken en toen achtte hij den tijd gekomen om met zijn zendingswerk een aanvang te maken.

Het kistje met koralen, spiegeltjes enz. werd opengemaakt en de inhoud gebruikt als lokaas om de kinderen rond zich te verzamelen. Dat gelukte. Een aantal kleinen verzamelde zich dagelijks voor de woning van den zendeling en luisterde met aandacht naar de geschiedenissen, die hun uit den Bijbel verteld werden. Telkens kwamen er meer kinderen, natuurlijk meer aangelokt door het moois,

dat nu en dan uitgedeeld werd, dan door hetgeen zij te hooren kregen. Ook grooten kwamen nu en dan eens kijken en sommigen van hen werden getrouwe bezoekers van den zendeling, die, zoodra hij zulks bemerkte, achter zijne woning eene schuur ging bouwen, die als kerk dienst zou doen.

Toen zij gereed was, predikte hij er eenige malen voor twintig, dertig, ja soms veertig heidenen en vertelde hun van den Eenigen en waren God en den Zaligmaker. Hij vermaande hen hunne afgodendienst vaarwel te zeggen, en den God te gaan dienen, dien hij hun verkondigde, wyl zij anders voor eeuwig verloren zouden gaan. Hij sprak hun van de liefde van den Heere Jezus voor hen, daar Hij den hemel verlaten had om voor hen op aarde te lijden en te sterven en zoo hun Zaligmaker te worden.

Dat alles was natuurlijk iets nieuws voor die heidenen en gaf stof tot vele gesprekken. Ook kwam het het opperhoofd ter oore, dat de blanke man een nieuwe godsdienst verkondigde en iedereen het aanbidden hunner goden verbood. Dat nam hem tegen den zendeling in en bevreesd zijnde, dat de dienst zijner vaders voor eene nieuwe plaats zou moeten maken, zoo verbood hij zijnen onderdanen naar de prediking van den zendeling heen te gaan.

Iedereen gehoorzaamde en dus kwam er niemand meer om uit den mond van den dienaar des evangelies de blyde boodschap der zaligheid te vernemen. Alleen de kinderen bleven des morgens komen, daarin scheen het opperhoofd

voor de toekomst geen kwaad te zien en hij verbood de kleinen dus niet naar den zendeling heen te gaan, hoewel hij zijn eigen zoontje zorgvuldig ervan terughield.

Zoo ging het eenige maanden voort en weldra waren er onder de kinderen een twaalftal, die met innige liefde aan den zendeling en zijne vrouw gehecht waren, te meer nog, daar de laatste begonnen was de meisjes eenig nuttig handwerk te leeren.

Evenwel had de zendeling gaarne gezien, dat er wat meer kinderen gekomen waren en dat deed hem op zekeren morgen, toen hij de gelijkenis van den verloren zoon verteld en verklaard had, vragen:

»Kinderen, is het toch niet jammer, dat er zoo weinig hier komen om naar die mooie verhalen te luisteren?»

»Ja meester!» was het antwoord.

»En zoudt ge niet graag willen, dat alle kinderen hier kwamen om te hooren hoe zij in den hemel kunnen komen?»

»Ja meester!»

»Welnu dan, wilt ge mij helpen om ook de andere kinderen hier te brengen?»

»Ja meester!» klonk het al weêr.

»Hoort dan wat ge doen moet Als ge nu straks weggaat, dan moet ge die kinderen, die hier niet geweest zijn eens vertellen, wat ik u nu verteld heb en hen zeggen, dat zij nooit in den hemel komen kunnen, wanneer zij niet met u hierheen gaan om te hooren wat zij doen moeten, om na hun dood zalig te kunnen worden. En

vertel ze dan, dat we over eenige weken feestvieren, als — ja wanneer ook?"

»Als de Heere Jezus geboren is!» riepen sommigen.

»Juist, als wij den dag gedenken, waarop de Heiland op aarde kwam. Als gij dat doet, dan trekt ge ook de andere kinderen hierheen.»

»Ik zal er ook wel een trekken, meester,» zei een flinke jongen van ongeveer tien jaar, en de zendeling, niet veel acht op die woorden slaande, knikte hem even toe, vouwde de handen, hetgeen de kinderen ook deden, en dankte.

Den volgenden dag waren er wel driemaal zooveel kinderen als den vorigen; de blijde tijding van een weldra te vieren feest bracht allen derwaarts, en de zendeling verblijdde er zich niet weinig over, dat zijne leerlingen zoo goed aan zijn verzoek voldaan hadden.

Hij liet zijn oog eens over de schaar kleinen gaan en bemerkte, dat er nog een jongen ontbrak, die altijd trouw kwam en meestal een der eersten was. Juist wilde hij naar hem vragen aan de andere kinderen, toen er aan de deur een vervaarlijke beweging ontstond.

»Gij moet, zeg ik!» werd er geroepen.

»Neen,» riep een ander huilend terug, »ik wil niet, ik mag niet! Mijn vader wil het niet hebben!»

De zendeling spoedde zich naar den ingang om te zien, wat er gaande was en kwam juist bijtijds om eene vecht-

partij te voorkomen tusschen den trouwen leerling, dien hij zooeven nog miste en het zoontje van het opperhoofd. Op zijne vraag naar de reden van zulk eene handeling, kwam de zendeling al spoedig te weten, dat zijn leerling hem den vorigen dag geheel verkeerd begrepen had. Het was dezelfde die gezegd had: ik zal er ook wel een trekken, meester! en hij was maar al te getrouw aan zijn woord gebleven. Wel wetende, dat de tienjarige zoon van het opperhoofd hem in kracht de baas was, had hij hem met mooie woorden tot voor de deur der school meegetroond, en beproefde toen hem er met geweld binnen te krijgen. Hij dacht al zeer goed zijn best gedaan te hebben, met den zoon van het opperhoofd voor zijne rekening te nemen, en stapte als een overwinnaar de school binnen, zijn toekomstigen vorst verder aan de zorgen van den zendeling overlatende. Deze had spoedig een middel gevonden, om den knaap binnen te krijgen, en weldra zat hij dan ook tusschen de andere kinderen.

Denk niet, lezer, dat ons prinsje daar te trotsch voor was. Och neen, het eenige, wat zijnen vader van de overige bevolking onderscheidde, was, dat hij recht sprak, als er geschillen waren en tot loon daarvoor niet behoefde werken voor den kost, maar volop te eten kreeg van zijne onderdanen. Vandaar dat zijne kinderen dan ook met andere kinderen gelijk waren, te meer nog, daar er van eene fijnere of beschaafdere opvoeding geen sprake was, daar de kinderen doodeenvoudig door de ouders werden opgevoed als jongehondjes en katjes door mama hond of moeder kat.

De zendeling vertelde de kinderen dien morgen, hoe de Heer Jezus de blinden de oogen opende, geschiedenissen, waarnaar allen aandachtig luisterden, en niet het minst het heidenprinsje, hetgeen den zendeling de hoop gaf, dat hij den volgenden dag wel weêr zou komen, vooral nog, daar het krijgen van een mooie prent hem van blijdschap allerlei sprongen deed maken.

Maar dat viel tegen; toen de kinderen den volgenden dag weêr vergaderd waren, was hij er niet en den volgenden dag weêr niet. De zendeling dacht niet anders, of het opperhoofd hield zijn kind terug, maar al heel spoedig zou hij bemerken, dat hij daarin dwaalde. Des avonds toch van den tweeden dag kwam er een knecht van het opperhoofd den zendeling verzoeken eens dadelijk bij zijn heer te komen. Hij ging, en vond er een vader en moeder diep bedroefd neêrzitten aan het ziekbed van hun kind. De knaap had den dag te voren des morgens eene oogziekte gekregen, die hem binnen weinige uren blind maakte. Een toovenaar had al te vergeefs zijne kunsten beproefd en nu had het opperhoofd den zendeling laten roepen, omdat zijn kind voortdurend zeide, dat hij hem wel weêr beter zou kunnen maken. Tegelijk had hij zijne ouders verteld, dat hij in de school geweest was, — want daarvan wisten ze nog niets, — en wat de zendeling verteld had van de genezing der blinden.

Het opperhoofd verlangde van den evangeliedienaar, dat hij zijn kind het gezicht terug zou bezorgen en deze, na hem duidelijk gemaakt te hebben, dat niet hij, maar wel

de Heer zulks kon, door de aan te wenden middelen te zegenen, spoedde zich huiswaarts en bereidde gauw eene zalf, waarmede hij de oogen van het kind bedekte en gaf hem tevens een geneesmiddel in.

En de Heer zegende zijn werk. De oogen van het kind genazen en weldra zag hij weêr even goed als vroeger. De ouders waren zeer dankbaar en inziende dat de God van den blanken man datgene vermocht, wat hun tovenaer in den naam van zijn afgod niet kon, besloten zij den God te gaan dienen, die hun kind had genezen, en lieten zich door den zendeling onderwijzen.

II.

DE KLEINE PAULUS.

Eenige weken later werd het Kerstfeest door den zending gevierd op eene wijze, zooals hij zich nimmer had durven voorstellen. Op dat feest werden het opperhoofd en zijne vrouw en eenigen hunner onderdanen gedoopt. Velen volgden hen, sommigen uit overtuiging, anderen uit navolging. Zoo waren er ook naamchristenen, die den Heer alleen beleden met den mond en niet met het hart, maar toch ook die verzaakten de aanbidding van houten en steenen beelden en hunne heidensche gewoonten en gebruiken. Zoo veranderde de kleine heidenstaat binnen een paar jaren in een christenstaat.

Had de kleine leerling zijnen meester goed begrepen, hij zou het kind van zijn opperhoofd niet met geweld bij den zendeling gebracht hebben, waar hij van de genezing der blinden hoorde, hetgeen hem, toen hij blind was, naar den

zendeling deed vragen. Zoo had eene schijnbaar nietige zaak voor een geheel volk de zegenrijkste gevolgen.

Een paar maanden na zijne ouders werd nu ook de zoon van het opperhoofd gedoopt, daar zijne ouders hem eerst nog wat door den zendeling lieten onderwijzen. Hij ontving den naam van Paulus, want, zei de zendeling, ook hij werd met blindheid geslagen om 's Heeren macht en liefde te leeren kennen.

Niet overal nog drong het licht des Evangelies zoo door als in het vaderland van den kleinen Paulus. Neen, nog millioenen heidenen leven in zonde, on- en bijgeloof voort, en naar velen begaf zich nog geen bode om het Evangelie dien ongelukkigen te brengen. Denkt aan hen, schenkt uwe gaven voor die arme heidenen, opdat velen nog naar hen kunnen heengaan om de blijde boodschap des heils te brengen.

Maar bovenal: bidt voor hen. Komt, biddend dit lied opgezongen tot den Heer, die u hooren en verhooren wil.

ZENDINGSLIED.

Wijze Gez. 39. *Jezus neemt de zondaars aan.*

Heer, wij staam'len onze beê,
 Voor hen, die als zendingen
 Met uw Evangeliewoord
 Naar de arme heid'nen gingen.

Zie in liefde op hen neêr.
Steun hen in hun werk, o Heer!

Werp Gij de afgodsbeelden neer,
Waar de heid'nen zich voor buigen:
Geef, dat ze, Uwen naam ter eer,
Eenmaal van Uw gunst getuigen.
Steun daartoe des zend'lings werk
Maak door Uwe kracht hem sterk.

